

τοιαύτης λογογραφικῆς ἐργασίας ὁ Τολστόϊ ἀφιέ-
ρωσε τὰς θαυμασίας διανοητικὰς του δυνάμεις
εἰς τὴν διαλεύκανσιν τῶν περιπλόκων ἐκείνων
προβλημάτων τῆς ἀνθρωπίνης διαγωγῆς, ἅτινα
φαίνονται ἐπιπροσθούντα εἰς τὴν πρόοδον. Ἐγρα-
ψεν ὅμως διηγημάτια διὰ τὸν λαόν, καὶ ἐπίσης
παραβολὰς πρὸς ὄφελος ἐκείνων οὔτινες δὲν

συνειθίζον νὰ προσφεύγουν εἰς τοὺς χωρικοὺς
πρὸς ἀντλησιν σοφίας. Ὁ Τολστόϊ ἀναμφιβόλως
τάσσεται μεταξὺ τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς
Ἀνθρωπότητος οἱοὶ ὁ Κομφούκιος, ὁ Πυθαγό-
ρας, ὁ Σόλων, ὁ Σωκράτης, ὁ Ἐπίκτητος, ὁ
Σπινόζας.

«Ἐρευνα»

ΠΛΑΤΩΝ ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

ΠΡΟΒΟΔΙ ΣΤΗ ΧΑΡΑ

Πάρ' τὸ τρελλοφύσημα τοῦ βορειᾶ καὶ σύρε
Ἵς ἀκροτόπια ἀπόζεορβα Ἵς ἐρμωσπῆλγη ἀνήλια,
πάνω ἴστα νεκρόχορτα τὸ κορμί σου γύρε
κί ἄγρια πικροτράγουδα τόνισέ μου χίλια.

Πάρτο, μαῦροι ἀτσιγγανοί, κάτω ἀφ' τὸ φεγγάρι
λὲς κ' εἶνε ἤσκιοι, γύρω μου βρασιτικά περνοῦνε
κί ὅτι κί ἂν ξανοίξουνε πῶς βαστῶ μὲ χάρι,
μὲ ἄγρια ὀρμητὰ παίρνουνε καὶ τὰ ἐρμωσκορποῦνε.

Πάρ' τὸ τρελλοφύσημα τοῦ βορειᾶ καὶ σύρε,
ξάκρισε παράωρα ἴστων ἐρμιῶν τὰ χιόνια,
πάνω ἴστ' ἀσπροκρούσταλλα τὸ κορμί σου γύρε
καὶ κοντοκαρτέριε με, θὲ νὰ ἴρθῶ μὲ χιόνια.

ΒΑΛΕΡΙΑ

A.

Βαλέρια γύρε
ἴστ' ἄχαρο τοῦ κόσμου μεσανύχτι
πολὲς σκιὲς ἀνάλαφρες
μοῦ συγκοκλειοῦν τὸ δρόμο
καὶ μοῦ γεννοῦν τὸν τρόμο.

Βαλέρια, ἔλα
σφίξε με ἴστα ὀλόθερμά σου στήθεια,
μὲ τὰ λευκὰ κί ὀλόδροσα
τ' ἀφρόπλαστά σου χέρια,
ποῦ πάθους μου ἴερεια,
Βαλέρια, Βαλέρια.

B.

Μᾶς τριγυροῦν ἢ μάγισσες
ὦϊμέ! Βαλέρια, κῦττα
μᾶς τριγυροῦν ἢ μάγισσες
καὶ ψαίλουν τὴ θανάη μας,
μᾶς παίρνουν τὴ φωνή μας,
μᾶς κλέβουν τὴ λαλιά.

Μᾶς περκοκκλῶν ἢ μάγισσες,
γὰ ἰδὲς πῶς μᾶς κυττᾶνε,
μᾶς ἀγορκοκλαῖν κί ἀνάβουνε
χιλιάδες νεκροκέρια,
ᾠ! κράτια με, Βαλέρια,
σφιχτὰ ἴστην ἀγκαλιά.

Γ.

Λεβέντη, ξύπνα,
φύγαμε· δὲ θέλεις πρὶ βοήθεια,
χαθῆκαν ἔ ἀγριοσκοτάδα,
ξεπρόβαλε ἡ αὐγή.

Λεβέντη, ξύπνα,
κῆπταξε τοῦ κόσμου τὴν ἀλήθεια,
ὦ, ξύπνα καὶ βρισκόμαστε
μακρὰν ἀπὸ τῆ γῆ.

ΒΕΒΗΛΟ

Τὸ μελωμένο φίλημα,
ποῦ μοῦδωκες ἴστο συναπάντημα τὸ πρῶτο,
ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω·
φτάνει νὰ θέλω, ἀνέλπιστα
μὲ αὐτὸ μπορῶ ἴστ' ἀπόκοσμα νὰ φτιάσω.

Κι' ἐκεῖνο τὸ σπαρτάρισμα
ἴστην κλίνη τὴ μυρόβλητη, τὴν πουπουλένια
ὦ, πῶς νὰ λησμονήσω!
μὲ ἐκεῖνὸ μπορῶ πρὶ ξέγνωστος
ψηλὰ ἴστα πανουράνια ν' ἀρμενίσω.

Μὰ πάλι καὶ τὴν τόση σου
πικράδα, ποῦ ἀνεπάντυχα μὲ πότισες
ἴστο νοῦ μου σὰ γυρίσω,
μπορῶ τὸν κόσμον ἄθελα
μὲ μιᾶς, σὲ μιὰ στιγμή ν' ἀγριοξεσχίσω.

Ἄλεξ.

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ